

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Ing. D. S.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kabuďou, advokátem se sídlem ve Frýdku-Místku, 1. máje 741, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2010 č.j. MSK 149960/2010, ve věci umístění a povolení stavby,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2010 č.j. MSK 149960/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 8.7.2010 č.j.

SÚ/4778/06/Jo, kterým byla umístěna a povolena stavba „přístavba a nástavba rodinného domu č.p. X na ulici I. P. P. ve F.-M.“ stavebníkům D., M. a K. M.“.

V podané žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné na základě těchto žalobních bodů:

- 1) tvrzení žalovaného, že stavební úřad při svém rozhodování musí vycházet z právních předpisů platných pro daný případ ke dni vydání rozhodnutí, je nesprávné, čemuž nasvědčují přechodná ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění (dále jen vyhláška č. 268/2009 Sb.), na niž se stavební úřad paradoxně odvolává a v níž je v § 56 výslovně uvedeno, že u staveb, pro které byla projektová dokumentace zpracována před účinností této vyhlášky, se postupuje podle dosavadní právní úpravy, tj. platné v době zpracování projektové dokumentace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 8) rovněž nesprávně dovodil, že v rámci územního rozhodnutí nelze požadovat splnění požadavků podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu, v platném znění (dále jen vyhláška č. 137/1998 Sb.), která byla ke dni 31.12.2006 novelou změněna a dotčená ustanovení byla zrušena. Návrh byl totiž podán už dne 14.8.2006. Z toho žalobce dovozuje, že starý stavební zákon (zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění – dále jen zákon č. 50/1976 Sb. – poznámka soudu) spolu s vyhláškou ve znění platném v okamžiku podání žádosti o vydání stavebního povolení je závazný pro celé stavební řízení. Ani pozdější novely nemohou princip zákazu retroaktivity změnit. Příslušnou vyhlášku je třeba aplikovat ve znění platném k zahájení stavebního řízení. V původních podmínkách pro umístění a provádění stavby byl odkaz na splnění požadavků dle vyhlášky č. 137/1998 Sb., který po námitkách žalobce stavební úřad jako zmatečný vypustil.
- 2) V bodě 6 podmínek pro umístění stavby je protiprávní formulace o použití vyhlášky č. 137/1998 Sb., ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí místo ke dni zpracování projektové dokumentace, což je rovněž v rozporu s ust. § 56 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
- 3) Za nepřijatelný označil žalobce účelový postup spojení se zateplením budovy.
 - a) Nesouhlasí s tím, že žádost o vypuštění stavebních úprav spočívajících v zateplení posoudil stavební úřad jako zúžení, resp. zpětvzetí návrhu ve smyslu ust. § 35 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád). Jde totiž o navrácení v předešlý stav ve smyslu ust. § 41 odst. 8 správního řádu, kdy je nutno posuzovat, zda podateli hrozí závažná újma. Zpětvzetí se týká případu, který již byl součástí předchozího prvoinstančního rozhodnutí i odvolání žalobce ze dne 28.9.2009 a celého řetězce námitek žalobce a jejich posuzování.
 - b) Zateplení bylo účelově odstraněno ze stavebního povolení, což žalobce může dokladovat na podmínkách pro umístění a povolení stavby, kde v bodě 10 je před užíváním stavby uloženo provedení zateplení stávající části rodinného domku. Tím však nebyla odstraněna, ale naopak konstatována věcná souvislost stavby a zateplení. Zúžení ve smyslu ust. § 45 odst. 4 správního řádu bylo dosaženo uměle na jakémsi principu substituce. Jedná se zejména o propočet spotřeby plynu, který je součástí dokumentace spojené s tímto stavebním povolením.
 - c) Stavební úřad naváděl stavebníky k obcházení zákona, když jim dopisem ze dne 22.2.2010 poradil, aby využili ust. § 103 odst. 1 písm. h) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále

jen stavební zákon). Je sporné, zda zateplení nezmění vzhled stavby, kdy dále sníží odstup staveb, který byl opakovaně předmětem žalobcových námitek. Stavební úřad na str. 14 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že nemůže stavebníkům předepisovat, aby změnili obsah jejich žádosti a přitom jim právě toto doporučil.

- 4) S odkazem na argumentaci uvedenou v bodě 1) a 2) žaloby žalobce nadále trvá na veškerých námitkách týkajících se odstupu staveb dle vyhlášky č. 137/1998 Sb., jak byly v celém průběhu stavebního řízení předkládány. S ohledem na obsah podmínek stavby zůstává zateplení stále součástí stavebního řízení a žalobce znovu poukazuje na snížení stávajícího odstupu staveb.
- 5) Totéž se týká přístavby, která je součástí projektu. Žalobce ve stavebním řízení uvedl, že § 2 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. nelze uplatnit pro přístavby. Platí tedy včetně § 8, který byl zrušen až po zahájení stavebního řízení, jak uvedl žalobce v žalobním bodě č. 1). Článek 4.3.4. ČSN 734301, jímž argumentuje žalovaný, nelze uplatnit i z toho důvodu, že doplněná budova nemůže zachovat svůj půdorysný rozsah, má-li se jednat o doplnění výklenku, ale i tak bude rozsah navýšen asi o 8 m². Stavební úřad se opakovaně posouzení této námítky vyhnul s odvoláním na stanoviska žalovaného. Ten však nejprve vycházel z nepřesného konstatování, že jde jen o doplnění výklenku, což není pravda, protože její přístavba přesahuje, později věcnou argumentaci změnil na umístění toliko přístavby jako by se nejednalo o jedno stavební řízení (nástavba + přístavba). To vše je podle žalobce nutno posuzovat podle závazných norem, které platily při zahájení stavebního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však postupoval opačně.
- 6) Žalovaný chybně vyložil ust. § 90 správního řádu a nesprávně konstatoval (str. 13 napadeného rozhodnutí), že nemohl zrušit vydané stavební povolení, neboť by tím odebral účastníkům právo podat odvolání, čímž by porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. V ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu je však jasně uvedeno, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Není tak pravdou, že žalovaný nemohl zrušit vydané stavební povolení a řízení zastavit.
- 7) Pro úplnost žalobce uvedl, že jeho pokus o přezkoumání rozhodnutí odvolacího správního orgánu dopadl tak, že po dvou letech dopisem ze dne 31.3.2009, kdy už propadly lhůty podle § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu, přišla negativní odpověď s odkazem na skutečnost, že za 2 roky došlo k novým rozhodnutím a tedy původní rozhodnutí již nelze přezkoumat v souladu s ust. § 94 odst. 2 správního řádu. V době podání podnětu tomu tak nebylo.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k námitce týkající se zúžení žádosti stavebníků o stavební úpravy spočívající v zateplení rodinného domu v souladu s ust. § 45 odst. 4 správního řádu, že dispozice s podanou žádostí je plně v rukou stavebníků a stavební úřad ji není oprávněn v tomto směru omezit. Ust. § 45 odst. 4 správního řádu přímo žadateli umožňuje vzít žádost zpět nebo předmět žádosti zúžit. Žadatel může zásadně kdykoliv, aniž by potřeboval souhlas správního orgánu či účastníka řízení, zúžit předmět své žádosti, a to do zahájení odvolacího řízení. V posuzované věci se nejednalo o případ, na nějž se vztahuje ust. § 41 odst. 8 správního řádu, který upravuje formu navrácení v předešlý stav, jímž je vedle prominutí zmeškání úkonu také povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, které by jinak nebylo možno učinit. V posuzované věci žadatel disponoval předmětem žádosti v souladu s ust. §

45 odst. 4 správního řádu a na tento úkon ust. § 41 odst. 8 téhož předpisu vůbec nedopadá. V zúžení žádosti o stavební úpravy, jimiž bylo zateplení domu, nelze spatřovat obcházení stavebního zákona, jak uvádí žalobce (§ 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona). V této souvislosti poukázal žalovaný na přechodná ustanovení stavebního zákona, a to § 190 odst. 3 písm. a), který stanoví postup stavebního úřadu v případech, kdy stavební řízení vedené podle zákona č. 50/1976 Sb. nebyla ukončena v prvním stupni do 31.12.2006, pokud se týkají staveb, u kterých podle právní úpravy účinné po 1.1.2007 již nebude třeba stavební povolení. V případě, že se jedná o stavby a jejich změny, u kterých podle nové právní úpravy stačí ohlášení, pak se žádost o stavební povolení považuje za ohlášení stavby a za den ohlášení stavby se považuje den nabytí účinnosti nového stavebního zákona. Z uvedeného je zřejmé, že v případě, že předmětem žádosti o stavební povolení, která byla podána za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., byla i taková změna stavby, která podle nové právní úpravy nevyžaduje ani ohlášení, je v souladu s přechodnými ustanoveními stavebního zákona zúžení předmětu žádosti o stavební povolení o takové stavební úpravy, které podle nové právní úpravy nevyžadují ani ohlášení, neboť je lze podřadit pod ust. § 103 stavebního zákona. Stavební úřad se charakterem této změny stavby zabýval a vyhodnotil je jako stavební úpravu podřaditelnou pod výše uvedené ustanovení stavebního zákona, neboť se jí nezasahuje do nosných konstrukcí, nemění se vzhled stavby, ani způsob užívání, provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost a nevyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, tedy jako stavební úpravu nepodléhající ohlášení. Zateplení je svým charakterem stavební úpravou a nikoliv přístavbou, u níž stavební úřad zkoumá vzájemné odstupy protilehlých stěn staveb. Tato skutečnost vyplývá z ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, které jednoznačně definuje zateplení pláště stavby jako stavební úpravu. Žalovaný dále zdůraznil, že stavební úpravy související se zateplením rodinného domu byly stavebníkem správně vyčleněny ze sloučeného územního a stavebního řízení již pouze z toho důvodu, že se jedná o změnu stavby, která ve smyslu ust. § 32 odst. 2 stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí a nemůže tak být předmětem sloučeného územního a stavebního řízení. Žalovaný označil za nesprávný názor žalobce, který z podmínky č. 10 stavebního povolení, v němž je uvedeno, že před zahájením užívání stavby musí být provedeno zateplení stávající části rodinného domu kontaktním zateplovacím systémem dovodil, že zateplení domu zůstalo předmětem stavebního řízení. Touto podmínkou je pouze upřesněno zahájení stavebních prací, které jsou předmětem žalobou napadeného stavebního povolení. V závěru této podmínky je navíc zdůrazněno, že stavební úpravy, spočívající v zateplení rodinného domu, nejsou předmětem stavebního povolení. Žalovaný dále uvedl, že si žalobce chybně vyložil ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a současné zastavení řízení je možné pouze tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo či nemohlo být vůbec vydáno. O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo, žalovaný předchozí rozhodnutí zrušil z důvodu jejich rozporu s obecně závaznými právními předpisy, přičemž tato pochybení bylo možno v novém řízení napravit. K žalobní námitce týkající se přístavby žalovaný uvedl s odkazem na situační výkres, který je součástí správního spisu, že přístavba rodinného domu bude realizována v části rodinného domu odvrácené k pozemku a stavbě žalobce. Ke vztahu k možnému dotčení práv žalobce je tedy zcela nerozhodné, zda přístavba půdorysně přesně odpovídá stávajícímu výklenku. Odstupová vzdálenost mezi rodinným domkem žalobce a rodinným domkem stavebníka tedy zůstává shodná se současným stavem a stavba se navrženým řešením nepřibližuje k pozemku a stavbě žalobce. Žalovaný zdůraznil,

že namítanou změnou stavby nedochází ke změně odstupových vzdáleností mezi rodinnými domy, neboť zůstává zachován současný stav. Změna stavby rodinného domu stavebníků v části protilehlé k rodinnému domu žalobce spočívá pouze v nástavbě, přičemž rodinné domy nejsou protilehlé v celé délce, ale pouze v malé části. Dále žalovaný poukázal na to, že sám žalobce realizoval rodinný dům ve vzdálenosti od hranice pozemku stavebníků menší než připouští obecný závazný předpis, přičemž má v části protilehlé k rodinnému domu stavebníků umístěna okna. Žalovaný dále uvedl, že společné územní a stavební řízení bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb. a nebylo ke dni 31.12.2006 pravomocně skončeno, takže muselo být dokončeno v právním režimu nového stavebního zákona. Odstupové vzdálenosti rodinných domů upravovala v té době vyhláška č. 137/1998 Sb., která byla prováděcím předpisem zákona č. 50/1976 Sb., a to v ust. § 8 odst. 2. Vyhláškou č. 502/2006 Sb., kterou se měnila vyhláška č. 137/1998 Sb. bylo ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. derivováno, a to s účinností k 31.12.2006. Počínaje tímto dnem tedy již ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. nebylo možné aplikovat. Nová úprava odstupových vzdáleností samostatně stojících rodinných domů byla do právního řádu začleněna až ke dni 1.1.2007, a to ust. § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška č. 501/2006 Sb.). Z uvedeného vyplývá, že aplikace vyhlášky č. 137/1998 Sb. v rámci dosud neskončeného územního řízení byla po 30.12.2006 vyloučena, ale zároveň nebylo možno při posuzování odstupových vzdáleností rodinných domů aplikovat vyhlášku č. 501/2006 Sb., neboť jde výslovně o prováděcí předpis nové zákonné úpravy, tedy stavebního zákona z roku 2006. Žalovaný uvedl, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 2 As 12/2010-110, který však byl vydán až dne 15.4.2011. V něm NSS dospěl k závěru, že i přes legislativní nedopatření, ke kterému došlo, nelze připustit stav, aby stavebníci v územních řízeních překračujících datum 1.1.2007 nebyli při umísťování staveb a v otázkách jejich odstupu jakkoliv omezeni, neboť by došlo k neakceptovatelným rozdílům v postavení žadatelů územního řízení. Žalovaný se však domnívá, že obsah tohoto rozsudku nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný opětovně zdůraznil, že rodinný dům žalobce je stavbou, u jejíž realizace nebyla dodržena odstupová vzdálenost mezi rodinnými domy, ani odstupová vzdálenost od hranice pozemků stavebníků. Dále uvedl, že rodinný dům stavebníků a rodinný dům žalobce se svými zdmi téměř v celém rozsahu míjejí a navrhovaným stavebním záměrem nedojde ke změně současného stavu. Žalovaný poukázal na skutečnost vyplývající z projektové dokumentace, že v zástavbě rodinného domu stavebníků v části protilehlé k rodinnému domu žalobce nebudou umístěna žádná okna. Žalobce navíc nebrojí proti nástavbě, ale proti přístavbě rodinného domu, která se dotýká pouze vstupní části na odvrácené straně od rodinného domu žalobce a tudíž výkon vlastnického práva žalobce k jeho rodinnému domu a pozemku k němu náležejícímu nemůže nijak ovlivnit a dále brojí proti zateplení domu, k němuž se žalovaný již vyjádřil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 29.7.2011 uvedl, že není pravdou, že žalobce nebrojí proti nástavbě, ale pouze proti přístavbě rodinného domu. Je to zřejmé nejen z čl. IV žaloby, kde je doslova uvedeno, že se žalobce brání povolení stavby „přístavba a nástavba rodinného domu č.p. X“, ale zejména s odkazem na zastínění obytných místností rodinného domu žalobce způsobené logicky nástavbou. Toto je evidentní z celé historie žalobcovy obrany ve správních

řízení. Hlavním argumentem žalobce je nedodržení odstupových vzdáleností, nikoliv stávající stavby, tím, že tyto limity nebude splňovat ani nástavba, tedy, že stávající protiprávní stav bude ještě umocněn. Tento argument žalobce ve stavebním řízení uplatňoval od samého počátku. Argument přístavby ve správním řízení byl uplatněn jednak proto, že je součástí jednoho řízení o umístění a povolení stavby, jednak kvůli návaznosti na § 2 odst. 2 a § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., která může závaznost vyhlášky z technických důvodů omezit, nikoliv však, jedná-li se o přístavby, ani tehdy, není-li zachován půdorysný rozsah. Že se jedná pouze o podpůrný dokument, je zřejmé z toho, že v žalobě byla přístavba uvedena až v bodě V. Hlavním argumentem žaloby je, že nebyla dodržena zákonná úprava platná ke dni zahájení řízení včetně vyhlášky č. 137/1998 Sb. Uplatnění vyhlášky č. 502/2006 Sb. bylo retroaktivitou, která nezákonně zasáhla do probíhajícího řízení. Stavební řízení mělo být dokončeno podle vyhlášky platné v době zahájení řízení. Veškeré účelové mlžení a alibistická apologetika žalovaného tento fakt nemohou zastřít. Za pravdu žalobci dává rozsudek NSS č.j. As 12/2010-110. To, že byl vydán až dne 15.4.2011, nemá žádný vliv na to, že se vztahuje na tento případ. K argumentům kolem zateplení žalovaný uvedl, že se jím nepopíratelně sníží odstupové vzdálenosti. Zateplení zůstalo v podmínkách pro umístění a povolení stavby. Argument žalovaného, že tím má být pouze upřesněno zahájení stavby, je mimo logiku. Že jde rovněž o nepravdivý dokument je zřejmé i z toho, že stavba již byla zahájena – dosud bez zateplení. Žalobce se dále ohradil proti tvrzení žalovaného, že realizoval rodinný dům ve vzdálenosti od hranice pozemků stavebníků menší než připouští obecně závazný právní předpis, neboť žalobce nebyl stavebníkem, ale nemovitost koupil. Žalobce trvá na podané žalobě v celém rozsahu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde existoval v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.). Krajský soud byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 11.9.2006 byla stavebnímu úřadu podána žádost o stavební povolení stavebníků D., M. a K. M. (dále jen stavebníci) na přístavbu a nástavbu stávajícího rodinného domu č.p. X na ulici I. P. P. ve F.-M., jimiž vznikne nová bytová jednotka o velikosti 3+kk. Dle poznámky učiněné do žádosti o stavební povolení dne 16.3.2009 bude součástí stavby i zateplení objektu. Dle poznámky učiněné do žádosti o stavební povolení dne 17.2.2010 nebude součástí žádosti zateplení objektu, jak bylo uvedeno dne 16.3.2009. Stavební úřad oznámením ze dne 18.9.2006 zahájil sloučené územní a stavební řízení o povolení stavby. Dne 10.10.2006 podal žalobce námitky do územního a stavebního řízení, v nichž uvedl, že stavba je v rozporu s ust. § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Rovněž namítl zastínění rodinného domu č.p. X a zvýšení vlhkosti tohoto rodinného domu s tím, že dalším odstíněním by se zvýšily i náklady na topení. Žalobce doplnil námitky podáním ze dne 7.11.2006, v němž podrobněji rozvedl námitky vztahující se k zastínění jeho rodinného domu. Výzvou ze dne 20.11.2006 byli účastníci vyzváni stavebním úřadem k seznámení se s podklady rozhodnutí. Dne 13.12.2006 pod č.j. SÚ/4778/06/PL vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23.4.2007 č.j. MSK 30167/2007 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu

projednání. V dalším řízení po doplnění podkladů k rozhodnutí vydal stavební úřad nové rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení ze dne 27.6.2008 č.j. SÚ/4778/06/Jo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 8.1.2009 č.j. MSK 186184/2008 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Další námitky podal žalobce dne 4.5.2009, které opětovně směřují proti aplikaci nesprávných právních předpisů týkajících se obecně technických požadavků na výstavbu a dále vůči stavebním úpravám spočívajícím v zateplení, kterým se zřejmě sníží odstup nemovitostí. Další námitka směřuje proti doplnění výklenku, čímž dojde ke změně půdorysného rozsahu budovy a další proti absenci dokladu o navýšení spotřeby plynu, kdy se žalobce pozastavuje nad návrhem nového kotle v nástavbě, když stávající by postačoval. Další rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení vydal stavební úřad dne 28.8.2009 pod č.j. MMFM 19994/2009 (SÚ/4778/06/Jo). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž setrval na již dříve podaných námitkách. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11.1.2010 č.j. MSK 185376/2009 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V dalším řízení stavebníci ve vyjádření ze dne 16.2.2010 uvedli, že zateplení objektu bude realizováno dodatečně a zvláště po provedení prací na přístavbě a nástavbě. Stavební úřad ve vyjádření ze dne 22.2.2010 uvedl, že dle jeho posouzení zateplení je svým charakterem stavební úpravou ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, která nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Dne 19.3.2010 podal žalobce opakovaně své námitky. Nové rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení bylo vydáno stavebním úřadem dne 26.6.2010 pod č.j. MMFM 54077/2010. Proti němu podal žalobce odvolání, které se svým obsahem v podstatě shoduje s obsahem žaloby. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Žalobní námitky týkající se otázky zateplení rodinného domu stavebníků, které bylo nejprve doplněno do žádosti o umístění stavby a stavební povolení a později byla žádost v této části vzata zpět, shledal krajský soud zcela nedůvodnými. Jejich nedůvodnost spočívá jednak v tom, že rozhodnutí o zateplení budovy není předmětem výroku napadeného rozhodnutí, takže nemůže být ani předmětem soudního přezkumu, jednak v tom, že rozšíření předmětu správního řízení stejně jako jeho částečné zúžení je v návrhové věci výlučným dispozičním právem navrhovatele, tj. v posuzované věci stavebníků. Účastník řízení, který není stavebníkem, nemůže proti takovým procesním úkonům, jimiž se disponuje předmětem řízení, úspěšně vznášet jakékoliv námitky. Způsob, jakým se s touto otázkou vypořádaly správní orgány obou stupňů, je proto zcela v souladu s právním úpravou obsaženou ve stavebním zákoně i ve správním řádu. Žalobce zúžením předmětu správního řízení ani procesním postupem správních orgánů k tomuto úkonu se vztahujícím nebyl a z povahy věci ani nemohl být zkrácen na svých právech.

Žalobní námitka o nesprávnosti závěrů žalovaného, že při svém rozhodování vycházel z právních předpisů platných ke dni vydání rozhodnutí (v žalobě označená v části III. žaloby bod 1) a 2), rovněž nebyla shledána důvodnou. Žalobce má sice pravdu v tom, že v řízení, které bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., se postupuje dle tehdy platných právních předpisů, i když je toto řízení dokončováno za účinnosti nového stavebního zákona, ale ohledně vyhlášky č. 137/1998 Sb. je tato otázka velmi specifická. K této problematice se výslovně vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 15.4.2011 č.j. 2 As 12/2010-105, který je také oběma účastníky v jejich podáních zmiňován. V označeném rozhodnutí se NSS zabýval výkladem intemporálního

pravidla „*dokončí se podle dosavadních předpisů*“ a za tímto účelem vyslovil dva obecné postuláty. Jednak, že tímto souslovím je umožněna aplikace pouze těch právních předpisů, které byly derogovány až k okamžiku nabytí účinnosti nové právní úpravy a dále, že směřuje pouze k aplikaci předpisů, které správní řízení do té doby upravovaly, nikoliv nutně dalších předpisů, které je prováděly. Z těchto pravidel NSS dovodil, že zákon č. 50/1976 Sb. obě tyto podmínky splňuje a jeho použití pro dosud neskončená řízení vedená v jeho režimu nic nebrání. Pokud jde však o vyhlášku č. 137/1998 Sb., je evidentní, že nesplňuje podmínku dotyku okamžiku své derogace s nabytím účinnosti derogující úpravy, neboť svou účinnost pozbyla dne 30.12.2006. Její aplikace v rámci dosud neskončeného řízení je tedy po tomto datu vyloučena. Dále se NSS zabýval otázkou možné aplikace vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s odkazem na ust. § 190 odst. 3 stavebního zákona dospěl k závěru, že tato právní úprava takový postup nepředpokládá, neboť nejde o dosavadní právní úpravu, když jde výslovně o prováděcí předpis nové zákonné úpravy, tedy nového stavebního zákona. Nelze jej proto mechanicky aplikovat na řízení vedená dle předcházejícího zákona. Současně však NSS dospěl k závěru, že není možno připustit situaci, aby při umisťování staveb neplatila žádná legislativní pravidla pro územní řízení zahájená před dnem 1.1.2007 a jako jediné přijatelné řešení shledal použití odstupových vzdáleností staveb uvedených v ust. § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když celá situace evidentně vznikla legislativním nedopatřením. Na základě uvedeného tedy NSS uzavřel, že pro územní řízení zahájená před 1.1.2007 a do tohoto data neskončená, je při posuzování odstupových vzdáleností staveb nutno aplikovat § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V posuzované věci se žalovaný otázkou odstupových vzdáleností zabýval pouze z hlediska platné právní úpravy v době vydání meritorního rozhodnutí a jeho závěry obsažené v napadeném rozhodnutí odrážejí faktický stav právní úpravy platné v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Nutno podotknout, že žalovaný rozhodoval bez znalosti právního názoru NSS vysloveného ve shora označeném rozsudku, neboť tento byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce však v tomto ohledu nemohl být krácen na svých právech, neboť otázka odstupových vzdáleností měla v posuzované věci význam v podstatě pouze teoretický v souvislosti s otázkou aktuální právní úpravy. Neměla však dopad praktický, neboť problematika odstupových vzdáleností se netýká společných hranic pozemků stavebníků a žalobce, když z obsahu správního spisu, a to zejména ze situačního plánu, je zřejmé, že ke změně půdorysu stavby dochází pouze na odvrácené straně domu stavebníků, tj. odvrácené ve vztahu ke stavbě žalobce, a to vybudováním výklenku. Ve vztahu ke společné hranici pozemků stavebníků a žalobce zůstává půdorys stavby zcela nezměněn.

Žalobní námitku č. 4) považuje krajský soud za zcela nekonkrétní, a proto se její důvodností nezabýval. Žalobce zde pouze uvedl, že nadále trvají všechny jeho námitky týkající se odstupu staveb dle vyhlášky č. 137/1998 Sb., jak byly v průběhu stavebního řízení předkládány, přičemž snížení stávajícího odstupu staveb spatřuje v zateplení, které je podle jeho názoru stále součástí stavebního řízení. Dle ustálené judikatury správních soudů žalobní bod obsahující prostý odkaz na obsah námitek nebo odvolání učiněných ve správním řízení, aniž by byly tyto námitky výslovně vymezeny v žalobě konkrétním a nezaměnitelným způsobem, nemá znaky kvalifikovaného žalobního bodu (srov. přiměřeně např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995 č.j. 6 A 15/94-39). Tyto závěry souvisí s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, což znamená, že je to žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu a po něm se také oprávněně žádá procesní

zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (srov. přiměřeně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009). V posuzované věci tedy soud nemůže z obsahu správního spisu vyhledávat jednotlivá podání žalobce a zabývat se všemi jím vznesenými námitkami, pokud tyto nebyly v rámci uplatněného žalobního bodu náležitě konkretizovány.

Žalobní námitka č. 5) byla již částečně vypořádána argumentací soudu k námitkám 1) a 2). Soud zdůrazňuje, že jakékoliv námitky žalobce vztahující se k výklenku představujícímu přístavbu jsou nedůvodné, když z logiky věci v tomto směru žalobcova práva související s odstupování vzdálenostmi staveb nemohou být nijak dotčena, a to z té příčiny, že předmětný výklenek je situován na odvrácenou stranu domu stavebníku, která s žalobcovým domem nesousedí.

Další námitka žalobce směřovala proti výkladu § 90 správního řádu žalovaným, který žalobce považuje za nesprávný. Ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal. Krajský soud se ztotožňuje s interpretací tohoto ustanovení učiněnou žalovaným, neboť ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu upravuje zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a současné zastavení řízení pro případy, kdy napadené rozhodnutí nemělo či nemohlo být vůbec vydáno. O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo, když žalovaný předchozí rozhodnutí zrušil z důvodu jejich rozporu s obecně závaznými právními předpisy a zjištěná pochybení bylo možno v novém řízení napravit.

Pokud jde o poslední žalobní námitku označenou č. 7), podle názoru krajského soudu se obsahově o žalobní námitku nejedná, neboť žalobce zde poukazuje pouze na výsledky přezkumného řízení, které však není předmětem napadeného rozhodnutí, a proto nemůže být ani předmětem soudního přezkumu.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že podanou žalobou nebrojí pouze proti přístavbě, ale také proti nástavbě stavby. Krajský soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, když má za to, že se ve vztahu k nástavbě jedná o nový žalobní bod vymezený po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), jejíž marné uplynutí má prekluzivní účinky (§ 72 odst. 4 s.ř.s.). Žalobce v žalobě otázku nástavby vůbec nezmiňuje a v replice tvrdí, že skutečnost, že žaloba směřuje také vůči ní, lze dovodit z bodu č. 4 žaloby. Ten však, jak je již výše uvedeno, shledal krajský soud zcela nekonkrétním a tudíž nekvalifikovaným žalobním bodem, a proto se jeho důvodností nemohl zabývat. Totéž platí pro žalobcův odkaz na „celou historii žalobcovy obrany ve správních řízeních“.

Jelikož krajský soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., když osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem

nebo na návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci žádné takové skutečnosti, jak je zřejmé z obsahu soudního spisu, nenastaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 5. března 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu